

Nedsættelsen af Understøttelse til Dispensator Ortmann, bemærke, at jeg naturligvis hellere havde set, at man havde holdt sig til den foreslaaede Understøttelse, som nærmer sig de almindelige Pensionsregler. Da imidlertid hele Udvalget er enigt, skal jeg selvfølgelig acceptere Nedsættelsen. — Paa § 26 beklager jeg, at Forslaget under Nr. 325, om en ny Konto, kun har fundet Tilslutning hos et Mindretal. Maaske Grunden dertil var, at Forslaget er kommet saa sent frem. Jeg kan meget godt forstaa, at naar Noget kræver en vidtløftig Undersøgelse, er det ikke heldigt, at det kommer saa sent frem; men her kunde det ikke se tidligere. Krigsministeriet fik først de nødvendige Oplysninger i de aller sidste Dage af Maret, og da der dog skulde finde Forhandlinger Sted med Marineministeriet, inden Forslaget kom frem, kunde det først komme frem noget ind i Januar Maaned. Jeg har egentlig ogsaa troet, det var tidsnok. Det er et temmelig kompliceret Spørgsmaal. Forslaget er baseret paa en Overenskomst mellem Havnevæsenet, Krigsministeriet og Marineministeriet. Det, der har givet Anledning til Forlangendet, var nogle Træholværkers Brøstfældighed ved Lynetten, hvad der har været konstateret i flere Aar, og derfor har der gjentagne Gange været forlangt Beløb dertil paa tidligere Finantslove. Det er det, der har givet Anledning til Forhandlingerne, idet det blev Krigsministeriet bekendt, af Marineministeriet ønskede Plads ude paa Søbefæstningen til sine Vagermærker og den Slags Ting, og at Havnevæsenet ønskede en Forandring i Havnens Form ved Lynetten, som vilde være gunstigere for Havneforholdene, og da Havnevæsenet, naar det kunde opnaa en saadan Forandring, tilbød at ville hjælpe Marineministeriet paa Søbefæstningen med Fyld, saaledes at Pladsen kunde blive udvidet og derved blive Rum for denne Vagerstation, forekommer det Hele mig at være et meget hensigtsmæssigt Foretagende. Jeg kan derfor kun beklage, at man ikke har villet gaa ind derpaa. Jeg skal dernæst ganske kort omtale de 3 Ændringsforslag Nr. 326—28, som jeg maa tillægge en særegen Betydning. Jeg tror, at det allerede ved Udtalelser derom ved 2den Behandling er paavist, at disse Bevil-

linger ere aldeles nødvendige, hvis man overhovedet vil vente i paakommende Tilfælde at kunne faae den Nytte af Søbefæstningen, som man efter de ikke ganske smaa Summer, som i Løbet af en længere Aarrække ere anvendte derpaa, maa være berettiget til at forlange. Jeg skal minde om, at de Kanoner, man ønskede ombyttede, ere over 20 Aar gamle, at det er opriflede, glatløbende Kanoner, de ældste riflede Kanoner, som eksistere, saa gamle, at det ikke kunde falde nogen anden europæisk Stat ind, ja ikke en Gang Syd-Holland eller Australien, at sætte saadanne Kanoner op paa et Batteri, der oveniud staar i første Linie. Det Samme gjælder for Krudtmagasinerne, hvis Konstruktion stammer fra Overbetelser, der ere foretagne for 15 Aar siden. Efter de nu foreliggende Erfaringer vilde de virkelig være aldeles utilstrækkelige. Der har i de senere Aar fundet saa mange Forhandlinger Sted her i Thinget om Artilleriets nyeste Udvikling, at man virkelig skulde tro, det maatte staa klart for en stor Del af dette Things Medlemmer, som have været til Stede under disse Forhandlinger, at det virkelig er nødvendigt at tage Hensyn til Artilleriets Udvikling, naar man vil vente at faae noget Udbytte af den her omhandlede Institution.

Jeg skal nu til Slutning gjøre en Betragtning gjældende, som er af en mere almindelig Natur. Den ærede Ordfører udtalte ved 2den Behandling, at han mente, at man her hjemme parodierede Stormagterne, og at der var den Forskjel mellem de store Militærmagter og os, at de gav mange Penge ud og ogsaa fik Meget for dem, medens vi ogsaa gav mange Penge ud, men kun fik Lidt for dem. Det er muligt, at han har Ret i denne Betragtning. Jeg vil dog sige, at hvis det er Tilfældet, at vi her give mange Penge ud og Intet faae for dem, kan virkelig det høie Thing ikke komme bort fra sin Del af Ansvaret. Det maa erindres, at Krigsministeriet er bundet til den givne Hæverordning, det er bundet til de aarlige Finantslove, der bestemmer i de mindste Detailler, hvad Pengene skulle bruges til, og hvis det ærede Medlem har Ret i sin Betragtning, da bærer det høie Thing og det ærede Medlem ogsaa sin Del af Ansvaret derfor. Men jeg tror iøvrigt, at der til Grund for denne Udtalelse ligger en vistnok noget urigtig Betragtning,